

การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ *

วิไล ธรรมวาจา**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ใช้วิธีวิจัยแบบผสมวิธี โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ นักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนรายวิชา TC3023 การกล่าวสุนทรพจน์ จำนวน 58 คน เพื่อเก็บข้อมูลปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญห และอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย จำนวน 7 คน เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหและพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย โดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และค่าร้อยละ นำมาแปลผลข้อมูล

ผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ทั้ง 4 ด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.04-3.83 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง-ดี ซึ่งสามารถเรียงลำดับปัญหาที่พบจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาด้านเนื้อหา ปัญหาด้านบุคลิกภาพ ปัญหาด้านการใช้ภาษา และปัญหาด้านการนำเสนอ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจารย์และนักศึกษาจีนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าสาเหตุของปัญหาเกิดมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความสามารถทางภาษา ไม่ตรวจทานแก้ไข ขาดการเตรียมความพร้อม ความวิตกกังวล และขาดประสบการณ์โดยเสนอแนวทางแก้ไขว่าควรสร้างพื้นฐานภาษาไทยให้แข็งแรง อีกทั้งควรเรียนรู้หลักการใช้ภาษาและวิธีใช้อวัจนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม ฝึกฝนจนชำนาญ และทบทวนแก้ไขทุกครั้งก่อนนำเสนอ โดยมีข้อเสนอแนะว่าหลักสูตรและมหาวิทยาลัยควรสนับสนุนและส่งเสริมการส่งนักศึกษาเข้าร่วมแข่งขันทั้งภายในและภายนอกสถาบัน เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์และเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้แก่ นักศึกษาชาวต่างชาติ

คำสำคัญ : สุนทรพจน์ นักศึกษาจีน ปัญหาการพูด แนวทางแก้ไขปัญห

* บทความนี้สรุปจากงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ”

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

A Study of Problems in Thai Speech of Chinese Students, Huachiew Chalermprakiet University

Wilai Thamvaja

Abstract

This research aims to Study the problems in Thai Speech of Chinese Students; Bachelor of Arts Program (B.A.) in Communicative Thai as a Second Language program of Huachiew Chalermprakiet University, and Study solutions to the problems in Thai Speech of Chinese Students; Bachelor of Arts Program (B.A.) in Communicative Thai as a Second Language program of Huachiew Chalermprakiet University. This research was a mixed method study. The sample selected with purposive sampling consisted of 58 Chinese students who registered for TC 3023 Thai Speech in order to collect information about the problem in Thai Speech as well as the suggested solutions. Seven teachers in Thai language and culture also provide information about the solution and how to improve the skills of Thai speech. The statistics used were the mean, standard deviation, frequency value and percentage.

The results of the assessment of the ability of Thai Speech of Chinese students in 4 aspects were average between 3.04-3.83, at the moderate-high level. Ranking of the problem from the highest to the lowest level include content problems, personality problems, language problems, and presentation problems. Teachers and students have a consistent consensus that the cause of the problem is a lack of knowledge, lack of language ability, un-reviewed, lack of preparation, anxiety and lack of experience. The proposed solution is to create a good Thai language base and how to use nonverbal language, practice, review and improve before presentation. It is recommended that the curriculum and universities should support students to participate in both internal and external competitions to enhance the experience and increase the efficiency of learning for foreign students.

Keyword: Speech, Chinese students, Problems in speaking, Solution

ความนำ

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติในประเทศไทยมีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว ดังจะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันนี้มีสถาบันการศึกษาหลายแห่งเร่งจัดทำและพัฒนาหลักสูตรด้านการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติและเปิดรับผู้เรียนชาวต่างชาติหลายเชื้อชาติ ไม่ว่าจะเป็นเวียดนาม ญี่ปุ่น เกาหลี หรือจีน โดยเฉพาะชาวจีนเป็นชาวต่างชาติกลุ่มใหญ่ที่สนใจเรียนภาษาไทยเพิ่มมากขึ้นในหลายลักษณะ มีทั้งที่เป็นหลักสูตรระยะสั้นและหลักสูตรที่รับปริญญา เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยและเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติในระดับปริญญาตรี กำหนดให้รายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นวิชาเอกบังคับ มุ่งฝึกทักษะด้านการพูดในที่ชุมนุมชนให้แก่ นักศึกษาต่างชาติเป็นสำคัญ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ และการเตรียมความพร้อมให้แก่ นักศึกษาจีนที่เข้าร่วมแข่งขันทั้งภายในและภายนอกสถาบันนั้น พบว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีปัญหาในเรื่องการกล่าวสุนทรพจน์ที่ยังไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทั้งด้านเนื้อหา การใช้ภาษา บุคลิกภาพ และการนำเสนอ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรมีการศึกษาค้นคว้าหาแนวทางแก้ไขปัญหามาพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนและหาแนวทางแก้ไขการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1) นักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 58 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง

2) อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง จำนวน 7 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการบันทึกวีดิทัศน์การพูดสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีนที่เรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ปีการศึกษา 2560 นำมาถอดเทปเสียงเป็นถ้อยคำ แล้วจึงใช้แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่กำหนดเกณฑ์แบบมีระดับ เพื่อรวบรวมปัญหาที่พบในแต่ละด้าน จากนั้นเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์ เพื่อหาแนวทางการแก้ไข้ปัญหา

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ตามเกณฑ์แบบมีระดับ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อหาค่าร้อยละของแต่ละปัญหาที่พบ จากนั้นใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องของแต่ละปัญหา นำผลมาอภิปรายผลส่วนข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ นำผลมาจัดกลุ่มข้อมูลเพื่อหาแนวทางแก้ไข้และปรับปรุงการพัฒนาทักษะการพูดให้เกิดประสิทธิผล โดยพิจารณาความสอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์จากเกณฑ์การประเมินผลการกล่าวสุนทรพจน์ของสมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ (2559) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย (2559) มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม (2559) และประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย สร้างเกณฑ์การประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ เพื่อนำมาสำรวจและวิเคราะห์ปัญหาส่วนกรอบแนวคิดในการศึกษาแนวทางแก้ไข้ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ ผู้วิจัยประมวลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีน และงานวิจัยของ ปรีชา ขวัญยืน (2556) หนังสืออาทิตยของสมจิต ชิวปรีชา (2545) และประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย เพื่อกำหนดแนวทางแก้ไข้ปัญหาแต่ละด้าน

ประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่องของปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เพื่อนำไปพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีน อีกทั้งยังได้แนวทางแก้ไข้ปัญหาที่นำไปสู่การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และสาธารณชนทั่วไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีผลสรุปดังนี้

1. **ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน** ผู้วิจัยใช้แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 58 คน พบว่า ผลการวัดระดับความสามารถที่มีค่าเฉลี่ยน้อย แปลว่า มีลักษณะข้อบกพร่องที่เป็นปัญหามาก ซึ่งผู้วิจัยนำมาจัดลำดับปัญหาที่พบจากมากไปน้อยได้ดังนี้

1.1 ด้านเนื้อหา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.04 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.1.1 ความคิดสร้างสรรค์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.79 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ข้อมูลขาดความแปลกใหม่ และมีข้อมูลบางอย่างที่อาจก่อให้เกิดความรู้สึกเชิงลบ

1.1.2 การใช้ข้อมูลสนับสนุน มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.84 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ การแสดงเหตุผลไม่ชัดเจน หลักฐานอ้างอิง ไม่ชัดเจน และข้อมูลบางอย่างไม่ถูกต้อง

1.1.3 การลำดับความคิด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.95 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ลำดับความไม่สัมพันธ์กันและการเรียงเรียงความคิดวกวนไม่เป็นลำดับ

1.1.4 คุณค่าของเนื้อหา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.07 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ไม่มีข้อเสนอแนะหรือการกระตุ้นเตือนที่ชัดเจน และยังคงเสนอความรู้หรือแนวคิดเดิม ๆ ที่เป็นข้อมูลทั่วไป

1.1.5 การกล่าวสรุป มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ บทสรุปไม่ชัดเจน บทสรุปไม่ตรงประเด็น และไม่มีบทสรุป

1.1.6 ประเด็นการพูด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.14 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ เนื้อหาไม่ครอบคลุมและไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

1.1.7 การเกริ่นนำ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.41 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ บทเกริ่นนำไม่ชัดเจนและบทเกริ่นนำไม่ตรงประเด็น

1.2 ด้านบุคลิกภาพ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.2.1 การใช้ท่าทางประกอบการพูด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 1.72 อยู่ในเกณฑ์น้อย มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ไม่แสดงท่าทางประกอบการพูด และใช้ท่าทางประกอบการพูดที่ไม่สนับสนุนเนื้อหาที่พูด

1.2.2 การแสดงออกทางใบหน้า มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.34 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ การแสดงสีหน้าและสายตาไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด

1.2.3 การเคลื่อนไหว มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.36 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ การขยับตัวไม่เหมาะสม การยืนและทรงตัว ไม่เหมาะสม และการเดินไม่เหมาะสม

1.2.4 การแต่งกาย มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.91 อยู่ในเกณฑ์ดี มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ แต่งกายไม่เหมาะสมและแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ

1.3 ด้านการใช้ภาษา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.24 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.3.1 การใช้เสียง มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.86 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ คุณภาพเสียงไม่ดี การเว้นจังหวะผิด ระดับเสียงไม่เหมาะสม อัตราความเร็วไม่เหมาะสม และความดังของเสียงไม่เหมาะสม

1.3.2 การออกเสียง มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.02 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ 1) ออกเสียงสระผิด เพราะออกเสียงสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวสลับกัน และออกเสียงสระหนึ่งเป็นอีกเสียงสระหนึ่ง 2) ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด เพราะออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นมาตราตัวสะกดอื่น ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย และเพิ่มเสียงพยัญชนะท้าย 3) ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด ทั้งออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดและพยัญชนะต้นประสมผิด และ 4) ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด พบทุกเสียงวรรณยุกต์

1.3.3 โครงสร้างไวยากรณ์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.16 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ 1) การใช้ประโยคผิด เพราะมีรูปประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคไม่ชัดเจน และประโยคไม่สละสลวย และ 2) การใช้คำผิด เพราะใช้คำผิดชนิด ใช้คำผิดความหมาย และใช้คำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย

1.3.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.26 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ชัดเจนและ ไม่ถูกต้อง

1.3.5 ระดับภาษา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.93 อยู่ในเกณฑ์ดี มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะและใช้คำไม่สุภาพ พบเพียงเล็กน้อย

1.4 ด้านการนำเสนอ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.83 อยู่ในเกณฑ์ดี เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.4.1 ความแม่นยำ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.41 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ หยุดนิ่ง พูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำเดิม พูดลากเสียง มีเสียงแทรก และตัดเนื้อความบางส่วนทิ้ง

1.4.2 การควบคุมอารมณ์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.60 อยู่ในเกณฑ์ดี มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ อาการประหม่าที่ปรากฏทางสีหน้าแววตา อาการประหม่าที่ปรากฏทางกิริยาท่าทาง และอาการประหม่าที่ปรากฏทางเสียง

1.4.3 มารยาทบนเวที มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 4.09 อยู่ในเกณฑ์ดี มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ อากัปกิริยาขณะพูดไม่เหมาะสม อากัปกิริยาขณะพักหายใจไม่เหมาะสม และถ้อยคำนำเสียงขณะพูดไม่เหมาะสม

1.4.4 การรักษาเวลาพูด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 4.21 อยู่ในเกณฑ์ดี มีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา คือ ใช้เวลาน้อยกว่าเวลาที่กำหนดและใช้เวลาเกินกว่าที่กำหนด

2. แนวทางแก้ไขการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยใช้แบบตอบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างคำถามชัดเจนกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 58 คน และอาจารย์จำนวน 7 คน สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ มีความคิดเห็นว่า การกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ดังนั้น จึงเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาและแนวทางพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ไว้ดังนี้

2.1 แนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ จำแนกตามปัญหาที่พบในแต่ละด้านได้ดังนี้

2.1.1 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหา ได้แก่ 1) สอนความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียน เพื่อให้ นักศึกษาจีนรู้และเข้าใจรูปแบบโครงสร้างของบทพูดและวิธีเรียบเรียงเนื้อหา 2) ทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่ จะพูดให้กระจ่าง เพื่อให้พูดได้ตรงประเด็นที่กำหนด 3) พัฒนาความคิด สละสลวยและประสพการณ์ เพื่อให้มีเรื่องราวเพียงพอจะนำเสนอ 4) ทบทวนแก้ไขหรือให้เจ้าของภาษาตรวจสอบ เมื่อนักศึกษาจีนไม่มี ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือไม่แน่ใจภาษาที่เขียน จำเป็นต้องให้เจ้าของภาษาช่วยปรับแก้ไข ให้ถูกต้อง และ 5) การสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพราะพื้นฐานภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะ การสื่อสารและหลักภาษาไทย มีส่วนสำคัญในถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นถ้อยคำที่ถูกต้องและสละสลวย

2.1.2 แนวทางแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ 1) เรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วย อวัจนภาษาและฝึกให้เคยชิน เพื่อใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่นำเสนอ ไม่เคอะเขินเมื่อต้องใช้ภาษาท่าทาง ช่วยทำให้การพูดเป็นธรรมชาติมากขึ้น 2) สำรวจความเรียบร้อยของการแต่งกายก่อนพูดเสมอ เพราะสิ่งแรก ที่ผู้ฟังจะเห็นนั่นก็คือการแต่งกายของผู้พูด การแต่งกายดี เรียบร้อยและสุภาพ ย่อมสร้างความชื่นชมและรู้สึก ประทับใจในแรกเริ่ม และ 3) ขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญหรือศึกษาตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทาง เพราะการ ฝึกฝนจากแบบอย่างที่ดีย่อมทำให้มีบุคลิกภาพที่ดีตามไปด้วย

2.1.3 แนวทางแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) เรียนรู้หลักไวยากรณ์ภาษาไทยและ การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ 2) ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้รู้วิธีการ ออกเสียงและการใช้เสียง เพื่อเพิ่มความกล้าและความมั่นใจในการพูด 3) พัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-ดู เพื่อจดจำคำศัพท์และเพิ่มพูนความรู้และประสพการณ์ที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย และ 4) สนทนากับเจ้าของภาษา เพื่อเรียนรู้การออกเสียงและวิธีการใช้เสียงที่ถูกต้อง

2.1.4 แนวทางแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอ ได้แก่ 1) ฝึกซ้อมจนชำนาญ เพื่อให้เกิดความ แม่นยำ คล่องแคล่ว และไม่ลืมเนื้อหาที่ต้องพูด 2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ เพื่อลดความตื่นเต้น ประหม่า ตื่นกลัวเวที และ 3) ศึกษาแนวทางหรือขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้เป็นแนวทาง โดยอาจศึกษาจาก สื่อต่าง ๆ หรือเข้าชมการประกวดแข่งขัน ทั้งนี้ผู้สอนควรให้ข้อเสนอแนะสำหรับให้นักศึกษาจีนนำไปปรับปรุง แก้ไขให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

2.2 แนวทางการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ การพัฒนาความสามารถในการกล่าว สุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่

สอง ต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญเพื่อพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ให้นักศึกษาจีน ได้แก่ 1) ผู้เรียน ต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝน เพิ่มความสามารถทางภาษา และเพิ่มความรู้ประสบการณ์ของตนเองตลอดเวลา 2) ผู้สอน ควรปรับเปลี่ยนกลวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ทุ่มเทและเอาใจใส่ผู้เรียนมากขึ้น รวมทั้งควรจัดทำเอกสารประกอบการสอน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้เรียน 3) หลักสูตร ควรปรับปรุงหลักสูตร จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและสนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก และ 4) ผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัย ควรสนับสนุนการส่งนักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันภายนอก จัดการประกวดแข่งขันสุนทรพจน์ภายใน และสร้างขวัญกำลังใจให้แก่ผู้สอนและผู้เรียน

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มีประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านเนื้อหา นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านเนื้อหา 7 ปัญหา เรียงลำดับจากปัญหาที่พบบมากที่สุดไปน้อย ได้แก่ ปัญหาความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาการใช้ข้อมูลสนับสนุน ปัญหาการลำดับความคิด ปัญหาคุณค่าของเนื้อหา ปัญหาการกล่าวสรุป ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด และปัญหาการเกริ่นนำ ซึ่งทุกปัญหามีจำเป็นต้องเร่งแก้ไข เพราะประสิทธิภาพของการกล่าวสุนทรพจน์ขึ้นอยู่กับเนื้อหาเป็นอันดับแรก ดังที่ อดัม รุ่งแจ้ง (2553 : 360) อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือการพูดดี อันมีนัยถึงการพูดที่มีสาระ ผู้ฟังได้ประโยชน์ สามารถนำไปปรับคิดเป็นแนวทางและปฏิบัติตามแนวทางได้ ดังนั้น เนื้อหาของบทพูดสุนทรพจน์จึงถือเป็นหัวใจสำคัญในการนำเสนอ โดยผู้พูดต้องพิจารณาตีความจากหัวข้อเรื่องนั้น ๆ ให้เข้าใจถ่องแท้เสียก่อน แล้วจึงค้นคว้าข้อมูล นำมาเรียบเรียง ตั้งแต่การเตรียมอารมณ์บท นำเข้าสู่เรื่อง เนื้อหาสาระมีความสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล จนกระทั่งสรุปจบเรื่อง เพื่อเน้นย้ำให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหาด้านการใช้ภาษา นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการใช้ภาษา 5 ปัญหา เรียงลำดับจากปัญหาที่พบบมากที่สุดไปน้อย ได้แก่ ปัญหาการใช้เสียง ปัญหาการออกเสียง ปัญหาโครงสร้างไวยากรณ์ ปัญหาการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ และปัญหาระดับภาษา โดยเฉพาะปัญหาเรื่องการออกเสียงนั้น เป็นปัญหาที่พบในนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังที่ผลงานวิจัยจำนวนมากได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาต่างชาติ และสรุปไปในทำนองเดียวกันว่า ข้อบกพร่องที่เป็นปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาต่างชาตก็คือ ออกเสียงพยัญชนะผิด ออกเสียงสระผิด และออกเสียงวรรณยุกต์ผิด เช่น ผลการศึกษาของ ชนิกา คำพุฒ (2545) กล่าวว่าไว้ว่าการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการออกเสียง ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะท้ายผิดมากที่สุด ส่วนปัญหาเรื่องไวยากรณ์ พบในผลการศึกษาของ นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (พฤศจิกายน 2551 : 158-159) ที่อธิบายว่าปัญหาการใช้คำผิดชนิดของคำและผิดหน้าที่ของคำ รวมถึงการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษาจีนพบค่อนข้างมาก ซึ่งภาษาที่ใช้พูดถือว่าเป็นกุญแจสำคัญที่ผู้พูดต้องเรียบเรียงให้ถูกต้อง เพื่อช่วยในการโน้มน้าวใจให้คล้อยตาม เพราะสุนทรพจน์เป็นการพูดชั้นสูงที่ต้องใช้ถ้อยคำภาษาที่ดีงาม สละสลวย และไพเราะจับใจ เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความสุขหรือกระตุ้นเตือนใจ

3. ปัญหาด้านบุคลิกภาพ นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านบุคลิกภาพ 4 ปัญหา เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาการใช้ท่าทางประกอบการพูด ปัญหาการเคลื่อนไหว ปัญหาการแสดงออกทางใบหน้า และปัญหาการแต่งกาย โดยเฉพาะปัญหาสามอันดับแรกเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด เกิดมาจากความกังวลหรือความกลัวที่จะต้องพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน ทำให้ไม่สามารถควบคุมกิริยาท่าทางบางอย่างได้ เป็นต้นว่า หลบตา ขมวดคิ้ว ไม่นิ่ง ยืนนิ่ง เกร็ง ฯลฯ ส่งผลทำให้เกิดเป็นปัญหาด้านบุคลิกภาพดังที่ปรากฏในผลการวิจัย ดังนั้น ผู้พูดควรให้ความสำคัญต่อวัจนภาษาเหล่านี้ เพราะมีความสำคัญต่อการสื่อความหมาย เป็นสิ่งที่จะช่วยให้การพูดประสบความสำเร็จ ดังที่ ลัดดา แพรภักตร์พิศุทธิ์ (2552 : 41-69) อธิบายว่า ผู้พูดที่มีบุคลิกภาพดีย่อมเป็นที่ชื่นชม เชื่อถือศรัทธา และได้รับการยอมรับจากบุคคลที่ได้พบเห็น อันจะส่งผลให้ผู้พูดเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง นำไปสู่การนำเสนอเรื่องได้อย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จ ผู้พูดจึงควรปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี

4. ปัญหาด้านการนำเสนอ นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการนำเสนอ 4 ปัญหา เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาความแม่นยำ ปัญหาการควบคุมอารมณ์ ปัญหาการยืดยาวทวนเวียน และปัญหาการรักษาเวลา ซึ่งสาเหตุสำคัญเกิดมาจากการขาดความเชื่อมั่นจนวิตกกังวลที่ต้องพูดต่อหน้าชุมนุมชน จนทำให้การนำเสนอขาดประสิทธิภาพ สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหานี้ เป็นเพราะนักศึกษาจีนขาดประสบการณ์การพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน กังวลเรื่องเนื้อหา กลัวออกเสียงภาษาไทยผิด และไม่คุ้นเคยกับบรรยากาศที่เป็นพิธีการ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศนิवार วุฒิชกุล (2548) ที่กล่าวว่าปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาเกิดจากเหตุปัจจัยทั้งภายในและภายนอก กล่าวคือ เหตุปัจจัยภายในเกิดจากนักศึกษาคาดหวังกับคะแนนการพูดหน้าชั้นเรียน แต่ไม่มีประสบการณ์ ขาดทักษะและไม่กล้าแสดงออก ส่วนเหตุปัจจัยภายนอกก็คือบรรยากาศในชั้นเรียน อันประกอบด้วยตัวผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนกดดันนักศึกษาให้แสดงท่าทางที่ไม่เป็นธรรมชาติ ส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพตามมา ฉะนั้น การสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้สามารถนำเสนอการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีชีวิตชีวา และประทับใจผู้ฟัง

5. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีนมีความคิดเห็นว่าการกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีน โดยเฉพาะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ทำให้นักศึกษาจีนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่น ดังนั้น รายวิชา TC3023 การกล่าวสุนทรพจน์ จึงมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานที่นักศึกษาจีนจะนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จในอนาคต โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ควรแก้ไขปัญหาที่มีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์ พื้นฐานภาษาไทยไม่ดีพอ ไม่มีความมั่นใจ ไม่มีประสบการณ์ และไม่ฝึกซ้อม โดยผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพัฒนาของผู้เรียน และผู้เรียนต้องมีความวิริยะ ฝึกฝน ฝึกซ้อมอย่างจริงจัง จึงจะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชา ขวัญยืน (2556) ที่กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถการพูด ได้แก่

พฤติกรรมการสอนของครู พฤติกรรมผู้เรียน ความสามารถในการพูดนำเสนอ และกระบวนการเรียนรู้ นอกจากนี้หลักสูตรต้องปรับปรุงให้ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการ และส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้น เพราะลักษณะการเรียนรู้ที่ดีย่อมสร้างสมรรถภาพการพูดให้ดีขึ้นตามไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียว เฉลิมพระเกียรติดังกล่าว จะเห็นว่านักศึกษาจีนมีปัญหาการพูดในด้านเนื้อหา บุคลิกภาพ การใช้ภาษา และการนำเสนอ ซึ่งผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรหาทางแก้ไขและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้รับผิดชอบรายวิชา ผู้สอนควรสร้างรากฐานทางภาษา ด้วยวิธีการเชื่อมโยงกับรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตร สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นระบบ ในระยะเวลา 45 ชั่วโมง ของการเรียนการสอน ผู้สอนควรกำหนดเนื้อหาและจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กัน ภายใต้การดูแลเป็นรายบุคคล สร้างชุดแบบฝึกทักษะ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาด้านต่าง ๆ และสร้างประสบการณ์จริง โดยให้นักศึกษาจีนร่วมกิจกรรมการแข่งขันการประกวดสุนทรพจน์ ทั้งในลักษณะการเข้าชมการประกวดหรือเป็นผู้เข้าแข่งขัน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เรียน ผู้พูดต้องรู้ว่าตนเองบกพร่องในเรื่องใด โดยใช้แบบประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่ผ่านการตรวจค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหาและทดสอบความเที่ยงตรงของเกณฑ์ นำไปทดสอบใช้เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ซึ่งแบบประเมินที่ใช้ในรายวิชานี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประเมินผลการพูดเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาดตนเองต่อไป

3. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หลักสูตรและมหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาจีนให้เกิดประสิทธิผล ส่วนสถาบันการศึกษาทุกแห่งควรให้ความสำคัญในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยจัดกิจกรรมในรูปแบบของการแข่งขันและประชาสัมพันธ์ให้สถาบันต่าง ๆ ที่มีจัดการเรียนการสอนนักศึกษาต่างชาติได้รับทราบอย่างทั่วถึงกัน

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป ควรศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และควรพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อนำไปพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนให้เกิดประสิทธิผลต่อไป

รายการอ้างอิง

ชนิกา คำพุ่ม. (2545) การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4

สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชิตาภา สุขพล้ำ. (2557) วาสนิพนธ์ (SPEECH COMPOSITION) การเขียนเพื่อพูดในโอกาสต่าง ๆ.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (พฤศจิกายน 2551) “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยใน
ฐานะภาษาต่างประเทศ” วรรณวิทัศน์. 8 (1) หน้า 146-159.

ปรีชา ขวัญเย็น. (2556) การพัฒนาความสามารถการพูดนำเสนอของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยใช้ผลการประเมินความสามารถการพูดนำเสนอ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย. (2559) การแข่งขัน
สุนทรพจน์ภาษาไทยอุดมศึกษา นานาชาติ. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม. (2559) โครงการประกวดสุนทรพจน์ 3 ภาษา
ครั้งที่ 5. สมุทรปราการ : ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

ลัดดา แพรภักดิ์พิศุทธิ์. (2552) การพูด. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

ศนิवार วุฒทกุล. (2548) งานวิจัยเรื่อง การแก้ไขปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของ
นักศึกษาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (THA 106). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สนับสนุนและ
พัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต.

สมจิต ชิวปรีชา. (2545) วาบทิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2559) โครงการประกวดสุนทรพจน์
นานาชาติ เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถเนื่องในโอกาส
พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 84 พรรษา. กรุงเทพมหานคร :
สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระราชูปถัมภ์.

อนงค์ รุ่งแจ้ง. (2553) การพูดในที่ชุมนุมชน : เทคนิคและการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : เอกซเปอร์เน็ท.